

βουτηχτός

βουτηχτός, -ή, -ό, επίθ. [βουτώ], που έχει συλληφθεί ή που έχει αρπαχτεί, που έχει κλεφτεί·

- *έγινε βουτηχτός*, πιάστηκε, συνελήφθηκε: «έγινε βουτηχτός την ώρα που πήγαινε στο σπίτι του»·

- το *΄κανα βουτηχτό*, το άρπαξα, το έκλεψα: «αυτό το πορτοφόλι που βλέπεις, το ΄κανα βουτηχτό». (Λαϊκό τραγούδι: η κυρά, ανοίγοντας την πόρτα του ταξί κράταγε την τσάντα της στο χέρι το δεξί· τρέχω, τη διπλώσω, και πριν καλά να μπει, αμάν, αμάν, μ΄ ένα κόλπο όμορφο **την κάνω βουτηχτή**)·

- τον *έκαναν βουτηχτό*, τον έπιασαν, τον συνέλαβαν: «τον έκαναν βουτηχτό μέσα στο μπαράκι που σύχναζε».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας